

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΞ

Τῆ ἐπαύριον τοῦ θανάτου τοῦ καρδινάλιου Φλερῦ, τελευταίου κρικοῦ τῆς ἀλύσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκείνων ὑπουργῶν, οἵτινες διατέλεσαν κυβερνῶντες τὴν Γαλλίαν, ἀντὶ τῶν βασιλέων αὐτῆς, ἀπὸ Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου τρίτου μέχρι Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου πέμπτου, ἤτοι τοῦ Ριχελιέως, τοῦ Μαζαρίνου, τοῦ Δουβουά καὶ Φλερῦ, ἡ ἀμαξία μου, διηγείται ἡ κόμησά δὲ Βιλλεβέλ, πορευομένης εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κομῆσας Σουαζέιλ, διήρχετο διὰ τῆς ὁδοῦ Μοντμάρτις, ἢ ἐν εὐρον βρῖθουσαν ἀνθρώπων. Ὁ ἀμαξήλατης μου ἠναγκάσθη πρῶτον μὲν νὰ βαδίση βραδύτερον, ὕστερον δὲ νὰ σταθῇ. Ἦμην λίαν πολυάσχολος καὶ ἀνυπόμονος. ἤξεβαλον τὴν κεφαλὴν τῆς θυρίδος καὶ ἠρώτησα τὸν τυχόντα μισοχάφτην, τί ἄρα ἰδύλλου ἢ συρροῆ τοσοῦτου πλήθους, καὶ ποῖον συνέβη δυστύχημα;

— Κυρία μου, μοι λέγει ὁ μισοχάφτης ἐῖς εἷνος, μέγα συνέβη θαῦμα. Ἄνεσάν ἡ Βρυκόλαξ ἐν τῇ ὁδῷ Μοντμάρτη καὶ ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν αὐτὸν ἐνταφιαζόμενον.

— Ἐνταφιαζόμενον τίνα; τὸν βρυκόλακα;

— Ἀναμφισβότως, κυρία μου. Ὁ νεκρὸς ἐνταφιάσθη μὲν πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἀθῶων, ἀλλὰ σήμερον κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν συγγενῶν τὸ σῶμα του μετακομίζεται εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι εὐκατάληπτον, φίλε μου. Ἠξέυρεις τὸ ὄνομα τοῦ βρυκόλακος;

— Ναί, κυρία μου, τὸ ἠξέυρω. Πάντες ἔχουσιν αὐτὸ διὰ στόματος· πολλοῦσι μάλιστα καὶ τὴν εἰκόνα του.

— Ἀγαπητέ μοι κύριε, εἶπον τότε πρὸς τὸν μισοχάφτην, ἰδοὺ ἐν νόμισμα τριάκοντα σολιδίων, καὶ σε παρακαλῶ νὰ μοι ἀγοράσῃς τὴν εἰκόνα ταύτην, ἐπειδὴ οἱ ὑπέρταί μοι, ὄντες ἠλίθιοι, εἶναι ἱκανοὶ νὰ μοι φέρωσιν ἀντ' αὐτῆς τὴν εἰκόνα τοῦ Περιπλανωμένου Ἰουδαίου ἢ τοῦ ληστοῦ Φυσέκη.

Ὁ μισοχάφτης ἔλαβε τὸ νόμισμα, ἔδωκε τσαῦτα γρονθοκοπήματα καὶ τσοῦτους λακτισμοὺς πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ὥστε κατῶρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ εἰκονοπώλου καὶ νὰ μοι φέρῃ ἐν θριάμβῳ λαμπρὸν τι μουτζούρωμα, ἐξεικονίζον τρία πρόσωπα. Νέον τινα δηλαδὴ οὕτως ὠχρὸν, ὥστε ἐφαίνετο πράσινος, καὶ πρεσβύτην μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. Ἰπέθεσα ὅτι ὁ πράσινος οὗτος νέος ἦτο ὁ βρυκόλαξ, εἰ καὶ μὴ ἔφερε μήτε τὴν νενομισμένην τῶν βρυκόλακων στολὴν, μήτε τὰ ἄλλα σημεῖα, ἀλύσει; δηλαδὴ, φλόγας,

νεκροσάβανα, κ.λ.π. Τοῦναντίον δὲ ἐφέρει βρακίον καὶ ἐπενδύτην, ὡς πᾶς βροτός. Ἰδοὺ δὲ τί ἀνέγνων ὑπὸ τὴν εἰκόνα.

Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστάνει τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἀτυχοῦς Βωδρῆ, παρουσιαζομένου τὸ πρῶτον εἰς τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ σύζυγον, σάρκα τε καὶ ὄσθα, εἰ καὶ ἦτο ἤδη τεθνηκώς ἀπὸ πολλῶν ὠρῶν. Παρατηρήσατε τὴν πελιδὴν αὐτοῦ ὄψιν, τὸν τρόμον τῆς νεάνιδος καὶ τοῦ πατρὸς, ἤτοι τῆς μνηστῆς καὶ τοῦ πενθεροῦ, ὅτε ὁ μελλονύμφος εἶπεν αὐτοῖς μετὰ φωνῆς ἐγγαστριμύθου:

α.— Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ ἐνταφιασθῶ.»

Ἄν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τὴν ὑπόθεσιν, λέγει ἡ κόμησά, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι φύσει δεισιδαίμων, ἔκρινα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ὡς οἱ λοιποὶ καὶ νὰ ἀναμένω τὴν διάβασιν τοῦ βρυκόλακος, κἂν ἔμελλον νὰ στερηθῶ τοῦ δείπνου, εἰς ὃ ἤμην προσκεκλημένη· διότι δεῖπνον μὲν εὐρίσκει τις ὁσάκις θέλει, ἀλλ' οὐχὶ καὶ βρυκόλακος. Ἄλλως τε ἔφθασα εἰς καλὴν ὥραν. Ἐπειδὴ ἡ ταραχὴ καὶ ἡ φρικίασις τοῦ πλήθους μοι ἤγγειλεν ὅτι συνέβαιναν ἤδη ἔκτακτόν τι, καὶ μετ' ὀλίγον εἶδον ἀληθῶς προβάλλουσιν τὴν κεφαλὴν τῆς νεκροπομπῆς, ἣτις ἦτο ἀξιοπρεπεστάτη, ἀποτελουμένη ὑπὸ πολλῶν ἐμπόρων καὶ δικηγόρων. Ἐν αὐτοῖς ἀνεγνώρισά καὶ τὸν δικηγόρον μου κύριον Νοβίων, προπέμποντα αὐτὸν τὸν νεκρὸν μετὰ τίνος ἀγνώστου μοι γέροντος.

— Προσοχὴ, κυρία, κραυγάζει πρὸς ἐμὲ κάτωχρος καὶ φρικίων μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων ὁ παριστάμενος μισοχάφτης. Προσοχή! Βλέπετε τὸν μακρομύτην κύριον τοῦτον, ὅστις φορεῖ ποδῆρη μέλανα μανδύαν; εἶναι ὁ δικηγόρος Νοβίων, ὁ πατὴρ τῆς νεάνιδος, αὐτὸς ὁ ἀπεικασμένος ἐν τῇ εἰκόνι. Ἡ ὁμοιότης δὲν εἶναι τῷ ὄντι καταπληκτικὴ;

Πῶς; ὁ κύριος Νοβίων, ὁ δικηγόρος μου, εἶναι λοιπὸν ὁ πενθερὸς τοῦ βρυκόλακος;— Ἡ περιέργεια μὲ κατέλαβε τοιοῦτοτρόπως, ὥστε ἔκρινα ἵνα μετὰ τὸ γεῦμα πορευθῶ πρὸς αὐτὸν, ὅπως μάθω παρ' αὐτοῦ τὰ καθ' ἕκαστα τῆς μυστηριώδους καὶ ἀληθῶς ἀκατανοήτου ταύτης ἱστορίας.

Φθάτασα εἰς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας Σουαζέιλ παρ' ἣς, ὡς εἶπον, ἤμην προσκεκλημένη εἰς δεῖπνον, διηγήθη αὐτῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ βρυκόλακος. Κατατρυχόμεναι δὲ ἀμφότεραι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ λύσωμεν τὸ ἀίνιγμα τοῦτο, ἐξῆλθομεν εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα καὶ ἐπορεύθημεν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ δικηγόρου μου Νοβίων. Εὐρομεν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ πενθοῦσαν ἐκ θεμελίων μέχρι τῆς στεγῆς, τοὺς ὑπηρέτας μελανεῖμονας, ὠχροὺς, στενάζον-

τας καὶ περιτρώμους, καὶ τέλος αὐτὸν τὸν Νοβίων, ὅστις μοι ἐφάνη τότε πρῶτον ὁμοῖος πρὸς τὴν ἐν τοῖς τριόδοις πωλούμενην εἰκόνα του. Τοσοῦτον μετεβλήθη ἡ ὄψις αὐτοῦ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν!

— Κύριε Νοβίων, λέγω αὐτῷ ἄμ' εἰσελθόντι, εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, τέλος πάντων τί συμβαίνει ἐν τῷ οἴκῳ σου. Τί σημαίνει, ἀδελφέ, ἡ εἰκὼν αὐτῆ (δεικνύουσα τὴν εἰκόνα),— καὶ πῶς τὸ ὄνομά σου τυγχάνει ἀναμεριγμένον ἐν τῇ παραδόξῳ ταύτῃ ὑποθέσει.

— Κατὰ κακὴν συγκυρίαν καὶ κατὰ τι μέγα καὶ ἀξιωματημόνευτον γεγονός, κυρία κόμησά. Πᾶν ὅ,τι βλέπετε ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ, πᾶν ὅ,τι ἠκούσατε εἶναι ἀληθές, ... ἀληθέστατον!

— Πῶς; ἀπέθανεν ἀληθῶς ὁ κ. Βωδρῆς, ὁ μέλλων γαμβρός σου;

— Ναί, κυρία.

— Καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανεν, ἦλθεν ὁ ἴδιος νὰ σε προσκαλέσῃ εἰς τὴν ταφὴν του;

— Ναί, κυρία. Καὶ ἀφ' οὗ ἐδείπνησε μεθ' ἡμῶν.

— Ἐδείπνησε μεθ' ὑμῶν! Ἄ, καὶ οἱ νεκροὶ δεῖπνοῦσι λοιπὸν τώρα; καὶ ἀπὸ πότε;

— Οὐ μόνον δεῖπνοῦσιν, ἀλλὰ καὶ χεριαντίζονται πρὸς τὰς κυρίας. Τοῦλάχιστον ὁ ταλαίπωρος ἡμῶν μελλόγαμβρός Βωδρῆς ἔκαμε ταῦτα πάντα. Ἡ θυγάτηρ μου οὐδέποτε θά παρηγορηθῇ διὰ τὸν θάνατόν του!

— Διηγῆθητι, Νοβίων, διηγῆθητι σὲ παρακαλῶ ταχέως. Φλέγομαι ὑπὸ τῆς ἀνυπομονησίας...

Καὶ τότε ὁ κ. Νοβίων, μοι διηγήθη ἱστορίαν ἀνήκουστον, πρὸς ἣς τὴν ἀνάμνησιν ἐφριπτε μετὰ βρυγμοῦ ὀδόντων.

Ἄλλ' ἐνταῦθα, λέγει ἡ κόμησά, δὲν προτίθεμαι νὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς νεκραναστάσεως ταύτης, ὡς ἤκουσα αὐτὴν ἐκ στόματος τοῦ πλανωμένου Νοβίων, ἀλλὰ νὰ παραθέσω τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν, τὴν πραγματικὴν, τὴν ἐξηγοῦσαν τὰ πάντα, εἴαν ἔμαθον αὐτὴν μετὰ ταῦτα παρ' αὐτοῦ τοῦ ἥρωος βρυκόλακος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Νοβίων καὶ ἡ θυγάτηρ του δὲν ἠθέλησαν ποτὲ νὰ πιστεύσωσιν, εἰ καὶ ἤκουσαν αὐτὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ βρυκόλακος, ἐπανελθόντα πρὸς αὐτοὺς καὶ πειραθέντος μᾶτην ἵνα ἐκβάλῃ αὐτοὺς τῆς πλάνης.

Ὁ βρυκόλαξ ὠνομάζετο Σαιντ Ἀνδρέ. Ἐρχόμενος εἰς Παρισίους ἐκ Λουγδούνου, ἐγνώρισε τυχαίως ἐν τῇ ὁδοπορικῇ ἀμάξῃ νέον τινα Γάλλον, ὅστις ἤρρεσεν αὐτῷ πολὺ. Ὁ νέος οὗτος ὀνομαζόμενος Βωδρῆς, υἱὸς πλουσίου ἐμπόρου τοῦ Λουγδούνου, ἤρχετο εἰς Παρισίους ἵνα νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ δικηγόρου Νοβίων, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζεν ἔτι. Καθ' ὁδὸν ἐδιηγήθη τὰ καθ' αὐτὸν καὶ τὰ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς

ἄδοιποιεῖς του εἰς τὸν κ. Σαίντ-Ἀνδρέ· καὶ, ὑποσχόμενος φιλίαν ἀένναον, ἔδωκεν. αὐτῷ οὕτως εἰπεῖν τὴν κλεῖδα τοῦ βίου του. Ὁ κ. Σαίντ Ἀνδρέ, ὑψηλός, ψιλός, ὠχρὸς καὶ ὠραίος, ἐφαίνετο μὲν μελαγχολικός καὶ ἐμβριθὴς ἀλλ' ἀληθῶς ἦτο ἐπιπόλαιος, φιλοσκώμμων καὶ γελωτοποιός.

Φθάσαντες εἰς Παρισίους οἱ δύο νέοι φίλοι κατόκησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Ῥιχελιέως.

Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ ἀτυχὴς Βωδρῆς, καταληφθεὶς αἰφνης ὑπὸ δεινοῦ κωλικοῦ πάθους, ἀποθνήσκει ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, μὴ προφθάσας νὰ ἴδῃ τὴν μνηστὴν αὐτοῦ.

Ὁ κ. Σαίντ Ἀνδρέ ἐλυπήθη μεγάλως τὸν ἀποθανόντα συνοδοιπόρον, καὶ ἐνόμισε καθῆκον ἐαυτοῦ γὰρ πράξῃ τὰ θεόντα. Γνωρίζων δὲ ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἀνεμένετο αὐθημερὸν παρὰ τῷ μέλλοντι αὐτοῦ πενθερῷ, παρέλαβε τὸ ὠρολόγιον, τὰ χρήματα, τὸ χαρτοφυλάκιον, τὰ ἐγγράφα καὶ πᾶν ὅ,τι ὁ ἀποθανὼν ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ πολύτιμον καὶ αὐθεντικόν, καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νοβιῶν, ὅπως ἀγγεῖλῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀτυχοῦς νέου καὶ παραδώσῃ αὐτῷ ταῦτα.

Ἐν τῷ σίκῳ τοῦ κ. Νοβιῶν τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα εἰς τὸν γάμον, καὶ δὲν ἔλειπεν ἄλλο εἰ μὴ ὁ γαμβρός. Ἄμα ὁ Σαίντ Ἀνδρέ παρέστη, οἱ ὑπηρετῆται, βλέποντες ἀγνωστὸν τινα αὐτοῖς νέον, καὶ, μὴ ἀμφισβᾶλλοντες ὅτι οὗτος ἦτο ὁ ἀναμενόμενος μελλόνυμφος, ἔσπευσαν νὰ ὑποδεχθῶσιν αὐτὸν, καὶ ἐκραύγαζον ὑπερχαίροντες· ὁ γαμβρός! ὁ γαμβρός!... ὁ Πρὸς τὰς κραυγὰς ταύτας φθάνει ὁ Νοβιῶν, ἐναγκαλίζεται, καὶ, ἀποκαλῶν γαμβρόν καὶ υἱόν, ὁδηγεῖ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα, καὶ παρουσιάζει αὐταῖς τὸν ἀγαπητὸν Βωδρῆν, τὸν υἱὸν τοῦ ἀρχαιοτάτου αὐτοῦ φίλου, πρὸς ὃν, ἔλεγεν, ὁμοίαζεν, ὡς δύο σταγόνες ὕδατος. Πάντα ταῦτα ἐπῆλθον οὕτω ταχέως καὶ ἀπροόπτως ὥστε ὁ κ. Σαίντ Ἀνδρέ δὲν ἔλαβε καιρὸν οὐδὲ κἂν νὰ ἀποκριθῇ. Ὁ διάβολος ἐνέβαλε τότε αὐτῷ ἰδέαν τινα, ἥτις ἤρμαζε πρὸς τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ.

— Ἄ! λέγει κατ' ἐαυτὸν, Βωδρῆν με θέλετε; Ἔστω λοιπόν. Ἔσομαι Βωδρῆς.

Καὶ ἤρξατο νὰ ὑποκρίνεται θαυμασίως. Ἐξήγαγε τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς, τὰ ἐγγράφα, τὰς εἰκόνας τῶν συγγενῶν του, καὶ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ πείσῃ αὐτοῦς περὶ τῆς ταυτότητός του καὶ καθήδυνε τὸν Νοβιῶν, τὴν πενθερᾶν, τὴν νύμφην καὶ πάντας τοὺς ὑπηρετῆτας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀγγέλλεται ὅτι τὸ δεῖπνον εἶναι ἑτοιμον. Ὁ Σαίντ Ἀνδρέ παρακάθηται καὶ διατελεῖ διαλεγόμενος πρὸς πάντας φιλοφρόνως καὶ

εὐφύως παρενείρων ἐπαρχιακὰς τινὰς καὶ ἐμπορικὰς λέξεις. Ὁ θρίαμβος αὐτοῦ ἦτο ἐντελής.

Μετὰ τὸ δεῖπνον συνδιελέχθησαν περὶ σπουδαίων πραγμάτων, περὶ τῆς προικῆς, καὶ περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας τοῦ νέου ἀνδρογύνου. Ἀλλ' ἀκμαζούσης ἔτι τῆς συνδιαλέξεως ὁ Σαίντ Ἀνδρέ ἐγείρεται αἰφνης· καὶ λαμβάνει τὸν πῖλον.

— Ποῦ πορεύεσθε; ἐρωτᾷ αὐτὸν ὁ Νοβιῶν ἀνήσυχος.

— Πρόκειται περὶ πραγμάτων τινος λίαν κατεπείγοντος, κύριε. Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σᾶς ἀφήσω.

— Περὶ πράγματος κατεπείγοντος; Καὶ περὶ τίνος; Μὴ ἔχετε χρεῖαν χρημάτων; Ἐγὼ ἔδωκα ὅσα θέλετε. Μὴ πρόκειται περὶ ἐπισκέψεώς τινος; Δύνασθε νὰ ἀναδύλητε αὐτὴν εἰς αὐρίον. Πρόκειται περὶ παραγγελίας; Ἐγὼ ὑπηρετῆτας, οἵτινες δύνανται νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὴν αὐθώρα.

— Δὲν πρόκειται περὶ οὐδενὸς τούτων, λέγει περίλυπος ὁ Σαίντ Ἀνδρέ· ἀλλὰ περὶ ὑποθέσεως, εἰς ἣν ἡ παρουσία μου εἶναι ἀναπόφευκτος.

Καὶ ταῦτα λέγων, χαιρετίζει τὴν καταπεπληγμένην μητέρα καὶ τὴν θυγατέρα μεθ' ὅσους πανδήμου, καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἀκολουθοῦντος αὐτῷ κατόπιν τοῦ Νοβιῶν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τίς ἡ ὑπόθεσις αὕτη; λέγει ὁ πενθερός. Μὴ σε ἐπαπειλεῖ δυστύχημά τι;

— Τὸ μέγιστον πάντων. Ἄκουσον!... Ἀπέθανον σήμερον ἄμ' ἀφίχθαις ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ἀγγλίας. Ἐδωκα τὸν λόγον μου, ὅτι θὰ ἐνταφιασθῶ περὶ τὴν ἐσπέραν, καὶ ἐννοεῖτε ὅτι δὲν δύναμαι μήτε νὰ λείψω μήτε νὰ ἀφήσω νὰ μὲ περιμένωσιν. Ὡν ἀγνωστος ἐν τῇ χώρᾳ, ὅπου μεταβαίνω ἤδη, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι ἄτοπον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Ὁ Νοβιῶν τὸ μὲν πρῶτον ἐκπλήττεται καὶ νομίζει αὐτὸν παράφρονα, ἀλλὰ, σκεφθεὶς ὀλίγον, εὕρισκε τὴν ἰδέαν οὕτω κωμικὴν, ὥστε ἐπανέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν καγγάζων καὶ διατεινόμενος, ὅτι ὁ γαμβρός του ἦτο ὁ εὐφύστατος χαριεντιστής.

Ἡ δεσποινὴς εὗρε τὸν χαριεντισμὸν εὐφύστατον καὶ αὐτῇ, καὶ ἐγέλα μέχρι τῆς ἐννάτης. Πάντες δὲ ἤλπιζον νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἐρχόμενον τῇ ἐπαύριον.

Ἀλλὰ τῇ ἐπαύριον, μὴ βλέποντες αὐτὸν, ἐφοβήθησαν μὴ, ξένος ὢν, ἀπεπλανήθη κατὰ τὴν πόλιν, καὶ ἐπεμψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας ὑπηρετὴν τινὰ ζητήσοντα τὸν κ. Βωδρῆν.

— Θέλετε τὸν κ. Βωδρῆν; ἀποκρίνεται πρὸς τὸν ὑπηρετὴν τοῦ Νοβιῶν ὁ ξενοδόχος. Φεῦ! ὁ ταλαίπωρος νέος ἀπέθανε. Ἐπιταφιάσαμεν αὐτὸν χθές.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ὑπηρετὴς ἐπανέρχεται ὠχρότερος σινδύνης, κραυγάζων καὶ ὀλοφυρόμενος εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του, διηγούμενος τὸ πρᾶγμα πᾶσι τοῖς ἐντυγχάνουσι κατ' ὁδὸν, συναθροίζων ἐὼς κόσμον, καὶ ἀναλογιζόμενος ὅτι ὑπηρετῆσε χθές ἐν φάντασμα.

Ἀλλ' ἡ μεγάλη σκηνὴ ἐγένετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Νοβιῶν. Ἡ νεάνις ἐλειποθύμησε, ἡ δὲ μήτηρ κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν, καὶ πᾶσα ἡ συνοικία ἔδραμε πρὸς τὸν θόρυβον... Γνωρίζετε τὰ ἐπόμενα...

(Γρ. Ἐπιθ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὅταν μοὶ ἀπευθύνωσι προσβολὴν τινα, ἔλεγεν ὁ ζωγράφος Βᾶν Δύκ, προσπαθῶ νὰ ὑψώσω ἐπὶ τοσοῦτον τὴν ψυχὴν μου, ὥστε ἡ προσβολὴ νὰ μὴ δύναται ποτε νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῆς.

Ἄμερικανός τις προκληθεὶς εἰς μονομαχίαν διὰ πιστολίου, ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἀντίπαλόν του ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἐννοίαν: Μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τὴν πρόκλησίν σας· καὶ ἂν σᾶς φονεύσω καὶ ἂν φονευθῶ τὸ δυστύχημα θὰ ἦναι ἐπίσης μέγα καὶ ἀνεπανόρθωτον. Ἴδοῦ τί προτείνω. Ὑπάγετε εἰς τὸ ἐγγύτερον δάσος· ἐκλέξατε δένδρον ἰσόπαχον πρὸς με· πυροβολήσατε ἀπὸ τῆς συμπεφωνημένης ἀποφάσεως· ἐὰν ἐπιτύχετε, θὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην· ἄλλως θ' ἀναμείνω τὴν ἰδικὴν σας.

Ὁ κ. Σαμπωνέτις κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἐπὶ τῆς τρομοκρατίας ἐν Γαλλίᾳ. Συλλαμβάνεται, δεσμεύεται, ὠθεῖται εἰς τὸ ὀλέθριον ἀμάξιον. Ἄπολιτα ἀστυνόμος, λέγει ἐπιστρεφόμενος, δὲν γίνεται καὶ ἐδῶ ὅπως εἰς τὴν ἐθνοφυλακίαν; Δὲν δύναται κἂν εἶς ν' ἀντικατασταθῇ ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας;

Ἐφεύρεσις τῆς πυρίτιδος. — Λέγεται συνήθως περὶ ἀνθρώπου μὴ ἔχοντος πνεῦμα, «Δὲν εὗρε τὴν πυρίτιδα.»

Ὁ εὐρὼν τὴν πυρίτιδα εἶχεν ἴσως πνεῦμα, ἀλλὰ δὲν τὸ μετεχειρίσθη εἰς τὴν ἀνακάλυψίν του. Ἡ εὕρεσις τῆς πυρίτιδος, ὡς τόσκι ἄλλαι ἐφευρέσεις ποιήσασαι κρότον, ὀρεῖλεται εἰς τὴν τύχην.

Μοναχὸς πολὺ ὀλίγον γνωστός, Βερτόλδος Σχβάρτς, ἐκ Φριβούργης, περὶ τὰ μέσκα τοῦ 18 αἰῶνος, τρίβων ἐν ἰγ-